

אליס

מעבר לפנה אחרת במחשבותי ראיתי שמראיה
לא כתמול
שלשום כאשר ארזנו
את בגדיה בתבות שלעולם לא יפתחו
גם לא
כבשעה שחלקנו
בינינו את תבליניה ודגניה
ואת בשמיה
וסבניה
ואת ספרי הבשול שלה, מלאי תקנה פראית.

אינני מתרועעת עם מתים אבל
עיניה כנחשת קלל מרצדות אלי
והיא שוכנת בכל פנות ראשי.

כאן
כמה שירים שם
כמה דמעות למה
עוד אתה צריכה
כדי לעצב את
חייך

פסלי חמאה

לא להשאֵר
אני כותבת לא להשאֵר
אני כותבת אליך
עכְשׁוּ
ברגע זֶה

וכשאֵתה נושם עם קצֵבִי
אתה אתי היום
לא מחר שֶׁכֵּן מחר
נהיה
אֲנִישִׁים
שׁוֹנִים.

עכְשׁוּ
כל שאני כותבת
מפסל בחמאה.

השיר האחרון: מלים של רוני

כל שיריך
הם שירים של הגוף
וקל מי שרואה יותר

זה בסוף הכל
לזכותו.

חבר, יריב

סקיהוקים טסים מעל העיר שלי
בדרךכם להפציץ את שלך.
אנחנו מקיצים מן הרעש
ואני נרדמת טרודה
חולמת עליה ועל הבנות שלך.

הינדים חרדות עוד בטרם נתך
ונלגם המשקה,
הקול חמור - מאהבה לאשה פליטה -
כך הבנתי מן האפן בו
בטלת כל כבושים שיכלו עיניך הקשות להשיג
בהתרסה: "את שוכבת אתי, או לא?"
וספרת לי על חגור הזהב שהכנת לה
כשאנקה לעגה לחזורים הגסים שלך.
לא זוכרת אם דברנו על כך
יחד או אמרנו שירה ואני חשבת
אהבה.

"אם משהו יקרה לבנות שלי
את האחראית."
25 באפריל. ישראל מפציצה את בירות.
אתה ואני לוגמים יין על
סיר בשר הכבש שלנו בקפריסין
ונדנים בפוליטיקה.

מסיטה את כפתור התחנות - מהבי.בי.סי
לגלי צה"ל
לא יודעת למי להאמין.
קולו הדק של בן שמונה עשרה
המספר איך נשקה אותו לבנונית
כשקפץ מן
הטנק, מערב בחתוכי-לשון
בריטיים של קריינים האומרים
חצי מיליון חסרי-בית
בדרום לבנון.

דקות אחר הפסקת האש בבירות
סי.בי.אס מצלם אש נ.מ.
מבית דירות קטן.
(מה, שם אתה גר? ואז
מי גר אתך?) הסקיהוקים שוב
צוללים אל העיר.

הילד מעבר לרחוב שנהרג
התנגד תחלה לגייס
אבל נלחם כי הוא גר כאן.
"בעלה בבית?" שאלתי סטודנטית
שוכחת שהיה שבו ארבע שנים.
"הו בן, הוא תרם את חלקו במלחמה הקודמת."

חבר, בעלי במשמר האזרחי
והבנים שלי יותר מדי קטנים בשביל צבא. אתה

יש לך בנות ואמה זמן אלוהוליסט.
לא נוכל להלחם במלחמה הזאת.
אבל שנינו בתוכה
ואחראים

הבהרות מצב

אוסטריה אפריל
ישראל יוני
1982

"איני מכירה בקיומי הפךטי
בנפרד מקיומי הקולקטיבי"
אני שומעת עצמי אומרת חדשים לאחר
שובי הביתה.

האנגלי הבלונדיני במעיל גשם בז'
כתר את היהודיה בזרועו
בעודם משוטטים בכביש גטרידגסה המשבש
בין חלונות ראנה לצרכנים
ושאל מדוע גרה היא בישראל
זו

כסתה על להב עז ומתפשט
באמרה "אין לי שום בררה

שנולדתי לנצולים, גדלתי עם רוחותיהם של הנרצחים
- הדודה כריתת הראש ביערות, הסבתא שאמה יכול
להתאימה
אל תוף מאפרה, כל הגלריה כלה - מהם שגורלם לא נודע
- אני חייבת לגור בארץ בה אני את החקים קובעת."

זרועו
נתהדקה
כמגוננת

“אכל זה

לא יקרה שוב.

איך תוכלי להאמין

כזאת עלינו?”

גטרִידגסה הופכת יודנגסה

שם זבניות קלועות שער

מציגות את פליהן בבוז.

וכששאל “למה זה נקרא

יודנגסה כשאין כאן יהודים?”

בהה בו המדריך בריקות.

בביתי אני לוקחת

אל האנגלי

ששמרתי ממנו מרחק

בסמטאות הפתלתלות של

זלצבורג. הוא

אינו כותב.

כאשר ההודעות על הלניות נמשכות

כמו רשימת פתה באוניברסיטה

נחרש יורם קמטים אצל תנית הבי. בי. סי שעל שמשת

מכוניתי -

“שמעת מה אומרים פטפטני התחת -

תוקפנים ישראלים? הם מגנים על אנגליה

ממרחק חצי עולם

ולנו אסור לעצור ת'קטיושות

מלהשמיד את הילדים שלנו.”

אני חושבת עליה, גליון, במעיל גשם בז' שקף

ועלי, המתנצלת, יהודיה עקשנית לצדה...

“אינני אנטי-ציוני, את מבינה, אבל

מדינה שנולדת בדם

תיבת ללמד

לחיות בדם.”

ליד מקום הולדתו של מוצרט, אמר לי

עמיתה העירוני משרות השדור, הוא

תום הצעיר, “אין זה משנה כעת

אם עלינו להיות באי פוקלנד -

כעת חובה שננצח.”

ההליקופטרים טסים מעל לבית הספר

שם אני יושבת ליד השער למלא חובת שמירה.

בדיוק עכשו אני שומעת סקהוק

בעודי משיבה לתלמיד פתה ה' שיצא

לרוקן את הפח ושאל, “מה חדש?”

- “הפלנו עוד שני מיגים.”

אתה היית ילד

כשנולדתי אני

ושנינו

באמצע הבליץ

סדר השירים

בסוגריים - שמות מתרגמי השירים

- 5 עוד לא (איל מגד)
- 6 החשפנית (אילן שיינפלד)
- 7 תוספת יזמה (עודד פלד)
- 8 לפני שהבאתם (איל מגד)
- 9 משוררת (איל מגד)
- 10 העלמה אמילי (איל מגד)
- 11 הוא בא בענן (עודד פלד)
- 12 שלושה שירי אהבה (איל מגד)
- 13 כשאתה נוגע באשה (רחל חלפי)
- 14 שאול (אשר רייך)
- 15 משעת בוקר מוקדמת (איל מגד)
- 16 כשהכל יבוא על מקומו (איל מגד)
- 17 בגידה (רחל חלפי)
- 18 אני אקרא למענך (איל מגד)
- 19 מגדת עתידות (איל מגד)
- 20 פנלופה (רנה קלינוב)
- 21 אז שימי הכל (איל מגד)
- 22 מחברת שירים (איל מגד)
- 23 החשפנית ב' (רחל חלפי)
- 24 אין צורך (אילן שיינפלד)
- 25 יש לה, אתה יודע (רחל חלפי)
- 26 עכשיו (רחל חלפי)
- 27 בשרנו זוכר (אילן שיינפלד)
- 28 עד כה כמעט הצלחת (איל מגד)
- 29 ממש עכשיו (רחל חלפי)
- 30 קול מתוק (אילן שיינפלד)
- 31 אנחנו שמים את התינוק (איל מגד)
- 32 חורש קסום (ישראל ברמה)
- 33 אחר-צהרים גשום (ישראל ברמה)
- 34 הפעם השניה (איל מגד)
- 35 אל תבטל זמן (רחל חלפי)
- 36 כאן (ישראל ברמה)
- 37 אליס (איל מגד)
- 38 פסלי חמאה (ישראל ברמה)
- 39 השיר האחרון: מלים של רוחי
- 40 חבר, יריב (אילן שיינפלד)
- 43 הבהרות מצב (אילן שיינפלד)

עכשו זה שבע אפס שבע פחל לכו
טס לכוון לוד, נאני מהרהרת
- ומה אם היה אותך מביא הנה
ומה אם יכלת לראות אותי
בודקת תיקיהם של אנשים בהפנסם לבית הספר
מצלצלת לכל חברה שיש לה בעל, או בן, שם למעלה
בצפון,
מסיטה את כפתור התחנות למעט יותר
חדשות

האם הייתי אז לך ה'יהודיה ה'רומנטית
או סתם גזענית